

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/28/2016
Identifikačné číslo spisu:	6706200022
Dátum vydania rozhodnutia:	10.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6706200022.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ZAKŁAD PRODUKCYJNO HANDLOWO USŁUGOWY OGRODNIK ZBIGNIEW I LESZEK SKRZYPCZYK, verejná obchodná spoločnosť, so sídlom Dębnie 62, Popów, Poľská republika, REGON: 151000023, NIP: 5740012221, právne zastúpeného JUDr. Igorom Gažíkom, advokátom, so sídlom Bojnická cesta 7, Prievidza, proti žalovanému: IS import-export, spol. s r.o., so sídlom Lieskovská cesta 468, Zvolen, IČO: 36 035 505, právne zastúpenému JUDr. Ľubicou Blažejovou, advokátkou, so sídlom Krivánska 4, Banská Bystrica, o zaplatenie 120.031,90 PLN s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 14Cb/21/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. októbra 2014, č. k. 43Cob/183/2014-1077, v znení opravného uznesenia z 30. decembra 2014, č. k. 43Cob/183/2014-1093a, opravného uznesenia z 21. januára 2015, č. k. 43Cob/183/2014-1094 a opravného uznesenia z 10. augusta 2015, č. k. 43Cob/183/2014-1125, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a.

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. júla 2013, č. k. 14Cb/21/2006-1040, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 82.757,21 PLN spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne zo sumy 945,15 PLN od 18. januára 2002 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne zo sumy 22.616,- PLN od 23. marca 2002 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne zo sumy 32.634,- PLN od 14. apríla 2002 do 17. augusta 2002 a zo sumy 8.883,41 PLN od 18. augusta 2002 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne zo sumy 21.388,80 PLN od 26. júna 2002 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne zo sumy 10.539,45 PLN od 16. júla 2002 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 12 %

ročne zo sumy 18.384,40 PLN od 10. augusta 2002 do zaplattenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplattenie 120.031,90 PLN s 12,5 % úrokmi z omeškania ročne z jednotlivých súm špecifikovaných v žalobe až do zaplattenia, a to za dodávku tovaru dodávanému žalovanému na základe jeho objednávky bez toho, že by bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá písomná zmluva. Žalobca v žalobe uviedol celkový stav pohľadávok a záväzkov, ktoré vznikli medzi ním a žalovaným a ktoré vyplývali z faktúry č. 1EX/2001, vystavenej 8. novembra 2001 na sumu 26.784,- PLN s dátumom splatnosti 60 dní, faktúry č. 2EX/2001 na sumu 28.476 PLN s dátumom splatnosti 60 dní, faktúry č. 3EX/2001 na sumu 23.680,- PLN s dátumom splatnosti 17. januára 2004, faktúry č. 1EX/2002 na sumu 32.616,- PLN s dátumom splatnosti 60 dní, faktúry č. 2EX/2002 na sumu 32.634 PLN s dátumom splatnosti 13. apríla 2006, faktúry č. 6EX/2002 na sumu 21.388,80 PLN s dátumom splatnosti 25. júna 2002, faktúry č. 7EX/2002 na sumu 19.901,20 PLN s dátumom splatnosti 15. júla 2002 a faktúry č. 9EX/2002 na sumu 18.384,40 PLN s dátumom splatnosti 9. augusta 2002. Okrem týchto 8 faktúr evidoval žalobca úhradu sumy 5.125 USD prepočítanú kurzom 4,203 v sume 21.540,38 PLN, ktorú vykonal v prospech žalovaného 14. marca 2002 a dňa 15. marca 2002 zaplatil žalovanému predplatné na fazuľu v sume 8.951,- USD, prepočítaných kurzom 4,1599 na sumu 37.235,26 PLN. Skutočnosť, že žalobca žalovanému dodal reálne tovar vyfakturovaný vyššie uvedenými faktúrami preukázal medzinárodnými nákladnými listami - CMR, na ktorých žalovaný prevzatie tovaru riadne potvrdil.

3. Žalobca v priebehu konania upresnil, že faktúra č. 1EX/2001 na sumu 26.784,- PLN bola žalovaným uhradená v sume 20.000,- PLN dňa 14. januára 2002 a v sume 6.784,- PLN dňa 29. mája 2005, preto jej úhrada nebola predmetom sporu rovnako, ako ani úhrada faktúry č. 2EX/2001 na sumu 28.476,- PLN, pretože táto bola žalovaným uhradená dňa 19. februára 2001 v sume 28.476 PLN.

4. Predmetom sporu bola len úhrada nezaplattenej časti faktúry pod č. 3EX/2001 a faktúr pod č. 1EX/2002, 2EX/2002, 6EX/2002, 7EX/2002 a 9EX/2002 vystavených žalobcom v roku 2002.

5. Žalovaný vzniesol v konaní kompenzačnú námietku a tvrdil, že žalobca mu neuhradil faktúru pod č. Z1 za plechovky 73/110 v sume 16.706,25 PLN s dátumom vystavenia 14. februára 2002, splatnú dňa 16. marca 2002, faktúru Z2 za fazuľu červenú s dátumom vystavenia 8. marca 2002 na sumu 5.125,- USD so splatnosťou 8. marca 2002 a faktúru Z3 na sumu 5.699,- USD za fazuľu červenú s dátumom vystavenia 19. júla 2002, splatnú dňa 18. augusta 2002. Neuhradil mu ani faktúru č. Z4 v sume 8.951,- USD a ani faktúru č. Z5 na sumu 9.783,64 USD v prepočte 40.784,91 PLN, ktorá bola splatná dňa 9. septembra 2002, ktorými vyfakturoval žalobcovi služby vykonané na základe Zmluvy o analýze trhu, obchodnej konkurencie a správania sa veriteľov.

6. Súd prvej inštancie žalovaným vznesenú námietku premlčania posúdil podľa Dohovoru o premlčaní pri medzinárodnej kúpe tovaru v znení Dodatkového protokolu. Vzhľadom k tomu, že si zmluvné strany dohodli pri niektorých dodávkach splatnosť faktúry 30 dní a pri niektorých 60 dní, dospel súd k záveru, že všetky žalobcom vystavené faktúry sa stali splatné v roku 2002. Žalobca podal návrh na súd faxom dňa 30. decembra 2005 a doplnil ho originálom dňa 2. januára 2006, t. j. v 4-ročnej premlčacej lehote, v súlade s čl. 8, čl. 9 a 28 Dohovoru o premlčaní pri medzinárodnej kúpe tovaru, a teda včas.

7. S poukazom na články 11, 13, 30, 35, 36, 38, 39, 45 a 59 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, bol žalovaný ako kupujúci povinný zaplatiť kúpnu cenu v dobe stanovenej zmluvou bez toho, že by bol na to musel byť vyzvaný. Z faktúr, ktoré boli predmetom sporu nebola sporná jedine faktúra č. 9EX/2002, CMR-1106/2002, ref. č. 27969/0 vystavená žalobcom dňa 10. júna 2002 na sumu 18.384,40 PLN, z ktorej žalovaný nezaplatil žiadnu sumu.

8. Z faktúry č. 3EX/2001-CMR zo dňa 18.12.2001, ref. č. 26388/0, vystavenej žalobcom 18. decembra 2001 za dodávku tovaru v sume 23.680,- PLN bola uhradená žalovaným len suma 6.028,60 PLN dňa

29. mája 2002, avšak zvyšok vo výške 17.651,74 PLN zaplatený nebol. Žalovaný v konaní tvrdil, že na túto sumu si jednostranným zápočtom z 10. októbra 2002 započítal svoju pohľadávku z faktúry č. Z1, ktorá bola splatná dňa 16. marca 2002 v sume 16.706,25 PLN, a to v sume 16.706,25 PLN, čo žalobca v priebehu konania napriek tomu, že jednostranný zápočet od žalovaného neobdržal, akceptoval. Trval však na tom, že z faktúry 3EX/2001 zostala neuhradená suma 945,15 PLN, ktorú musí žalovaný doplatiť. Žalovaný v konaní tvrdil, že túto časť sumy vo výške 945,15 PLN si započítal na svoju faktúru č. 20/01, splatnú dňa 31. januára 2002, ktorou žalobcovi vyfakturoval cenu za etikety a film, ktorú mu žalobca napriek tomu, že sa na ich úhrade dohodli, nezaplatil. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v konaní nepreukázal opodstatnenosť faktúry č. 20/01, ani Dohodu o tom, že by mal túto sumu žalobca žalovanému zaplatiť, súd prvej inštancie na jeho započítaciu námietku neprihliadol a faktúru č. 3EX/2001 v sume 945,15 PLN posúdil ako v tejto časti nezaplatenú.

9. Na faktúru č. 1EX/2002, CMR z 24. januára 2002, ref. č. 25961/3, za tovar dodaný žalovanému v sume 32.616 PLN dňa 22. januára 2002, bola žalovaným zaplatená dňa 28. januára 2003 suma 10.000 PLN a zvyšok vo výške 22.616,- PLN zostal neuhradený. Žalovaný tento zvyšok uznal za oprávnený, avšak argumentoval jednostranným zápočtom, v ktorom si túto pohľadávku žalobcu započítal na hodnotu ním reklamovaného tovaru k dodaciemu listu č. RP 27, ktorý bol zároveň reklamáciou z 2. septembra 2002 na sumu 27.231,30 PLN. V tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z rokovania medzi ním a spoločnosťou CBSA PLUS, s.c., Legnica, Poľsko zo 16. júna 2003, na ktorú pôvodne žalobca postúpil pohľadávky, ktoré sú predmetom sporu. Žalobca tento zápočet namietal a poukázal na to, že žalovaný si žiadnu reklamáciu u neho neuplatnil. Nepreukázal, či sa jednalo skutočne o tovar nepredajný dodaný žalobcom po dobe spotreby alebo či bol tovar vadný až po doručení žalovanému a reklamáciu navyše ani neuplatnil bez zbytočného odkladu. Nie je možné ani zistiť, ktorej dodávky sa reklamácia tovaru týkala a žalovaný túto skutočnosť nepreukázal, preto nebolo možné dospieť k záveru, či bola reklamácia uplatnená dôvodne a bez zbytočného odkladu alebo nie. Tovar, ktorý žalovaný reklamoval, zlikvidoval podľa protokolu založenom na čl. 436 spisu 14. júla 2003, a to takmer rok po dodaní tovaru, preto súd na kompenzačnú námietku ohľadom tejto časti pohľadávky za nezaplatenú faktúru č. 1EX/2002 vo výške 22.616,- PLN neprihliadol a pohľadávku žalobcu v tejto časti považoval za dôvodnú.

10. Faktúra č. 2EX/2002, CMR z 13. februára 2002, ref. č. 25961/4, vystavená 12. februára 2002 na sumu 32.634 PLN, nebola žalovaným zaplatená, rovnako ako nebola zaplatená ani faktúra č. 6EX/2002, CMR z 27. apríla 2002, ref. č. 25961/7 vystavená 26. apríla 2002 na sumu 21.388,80 PLN. Žalobca potvrdil, že na faktúru č. 7EX/2002, CMR zo 16. mája 2002, ref. č. 25961/8 vystavenú 16. mája 2002 na sumu 19.901,20 PLN bola žalovaným uhradená suma 9.361,75 PLN, avšak zvyšok vo výške 10.539,45 PLN zaplatený žalovaným nebol.

11. Súd prvej inštancie neprihliadol na kompenzačnú námietku vznesenú žalovaným s poukazom na jednostranný zápočet z 10. októbra 2001, v ktorom započítal pohľadávky žalobcu voči svojim pohľadávkam z faktúry č. 20/01 vystavenej 31. decembra 2001 na sumu 945,15 PLN, ktorou žalobcovi fakturoval vyššie spomenuté etikety a film, pretože faktúra č. Z1 na sumu 16.706,25 PLN bola na základe súhlasu žalobcu započítaná na časť faktúry žalobcu č. 3EX/2001 v tejto sume, faktúra Z2 na sumu 5.125 USD žalobca žalovanému uhradil jej zaplatením 15. marca 2002, čo vyplýva aj z listu žalovaného z 30. októbra 2003, čo v konečnom dôsledku žalovaný vo svojom jednostrannom zápočte z 10. októbra 2002 potvrdil a faktúra č. Z3 vystavená žalovaným na sumu 5.699,96 USD s prepočtom 23.750,59 PLN bola v priebehu konania započítaná súdom na faktúru č. 2EX/2002, vystavenú na sumu 32.634 PLN, v dôsledku čoho žalovaný na úhradu faktúry žalobcu č. 2EX/2002 dlhuje ešte sumu 8.883,41 PLN.

12. Súd prvej inštancie neprihliadol ani na tvrdenia žalovaného, že mu žalobca dlhuje úhradu faktúr označených ním ako Z4 a Z5. Súd zistil, že hodnota faktúry č. Z4 v sume 8.951 USD nebola predmetom zápočtu, preto sa ňou ani v konaní nezaoberal. Faktúra č. Z5 na sumu 9.783,64 USD v prepočte 40.784,91 PLN bola splatná 9. septembra 2002, pričom ňou žalovaný vyfakturoval žalobcovi služby vykonané na základe Zmluvy o analýze trhu, obchodnej konkurencie a správania sa veriteľov.

Súd prvej inštancie v konaní zistil, že faktúra č. Z5 nebola vystavená za dodaný tovar a dôvod, pre ktorý ju žalovaný vystavil bol sporný.

13. Na základe zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný z žalobcom uplatnenej sumy dlhuje len 82.757,21 PLN, preto ho zaviazal na zaplatenie tejto čiastky, ako aj 12,5 %, resp. 12 % úroku z omeškania ročne z dlžných súm tak, ako to uviedol vo výroku svojho rozhodnutia s poukazom na čl. 58 ods.1 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, pretože žiadna Dohoda o splatnosti kúpnej ceny medzi žalobcom a žalovaným uzavretá nebola. Aj keď si žalobca uplatnil úroky z omeškania podľa Obchodného zákonníka SR, v Poľskej republike platila do 31. decembra 2003 právna úprava podľa Občianskeho zákonníka a od 1. januára 2004 sú úroky z omeškania upravené v Poľskej republike Zákonom o termínoch platby v obchodných transakciách, ktorý sa však aplikuje len na tie obchodné transakcie, ktoré boli uzatvorené pred 1. januára 2004, ale dodanie tovaru alebo služieb nastalo po účinnosti zákona. Keďže v prejednávanej veci bol tovar dodaný žalobcom do 31. decembra 2003, je na úroky z omeškania potrebné aplikovať čl. 481 a 482 OZ Poľskej republiky, pričom výška zákonných úrokov bola stanovená Radou ministrov s odkazom na čl. 359 § 3 OZ a ani v jednom prípade neprevýšila výšku úrokov z omeškania žiadaných žalobcom, keď v období od 15. decembra 2001 do 24. júla 2002 bola 20 % a od 25. júla 2002 do 31. januára 2003 bola 16 %. Žalobca si preto uplatnil nižší úrok než by mu patrilo, preto mu súd aj v tejto časti vyhovel.

14. Na odvolania žalobcu a žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 30. októbra 2014, sp. zn. 43Cob/183/2014, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej výrokovej vety o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 945,15 PLN s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 18. januára 2002 do zaplatenia, sumu 22.616 PLN s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 23. marca 2002 do zaplatenia, sumu 21.388,80 PLN s 12 % úrokom z omeškania ročne od 26. júna 2002 do zaplatenia, sumu 10.539,45 PLN s 12 % úrokom z omeškania ročne od 16. júla 2002 do zaplatenia a sumu 18.384,40 PLN s 12 % úrokom z omeškania ročne od 10. augusta 2002 do zaplatenia, spolu vo výške 73.873,80 PLN potvrdil. Vo zvyšnej časti prvej, ako aj druhej výrokovej vety o zamietnutí žaloby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúcej časti rozsudku uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec aj právne správne posúdil, keď návrhu žalobcu na zaplatenie faktúr v tej časti, v ktorej neboli kúpne ceny z jednotlivých, v konaní uplatnených faktúr uhradené žalovaným v plnom rozsahu a keď tieto pohľadávky nezanikli ani započítaním, vyhovel. Súd prvej inštancie správne posúdil aj jednostranný zápočet vykonaný žalovaným, ale len v tej časti, v ktorej mohli na jeho základe vzájomné pohľadávky zaniknúť, pretože započítať platne je možné len tie pohľadávky, ktoré sa vzájomne kryjú, existujú a sú splatné, čo sa v konaní žalovanému v celom rozsahu preukázať nepodarilo.

16. Uznesením z 30. decembra 2014, č. k. 43Cob/183/2014-1093a, odvolací súd opravil rozsudok v prvej výrokovej vete, ako aj v jeho odôvodnení tak, že správna mena pri sume 73.873,80 vo výroku rozhodnutia a v odôvodnení aj pri sume 82.757,21 je PLN.

17. Uznesením z 21. januára 2015, č. k. 43Cob/183/2014-1094, odvolací súd opravil opravné uznesenie z 30. decembra 2014, č. k. 43Cob/183/2014-1093a, vo výroku a v odôvodnení tak, že číslo konania pri rozsudku znie 43Cob/183/2014 a rozsudok v znení opravného uznesenia č. k. 43Cob/183/2014-1093a z 30. decembra 2014 v ich záhlaví opravil tak, že správne označenie právneho zástupcu žalovaného je JUDr. Ľubica Blažejová, advokátka, AK so sídlom Krivánska 4, 974 11 Banská Bystrica.

18. Uznesením z 10. augusta 2015, č. k. 43Cob/183/2014-1125, odvolací súd opravil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v znení opravných uznesení tak, že správne označenie žalobcu je ZAKŁAD PRODUKCYJNO HANDLOWO, USŁUGOWY OGRODNIK ZBIGNIEW I LESZEK SKRZYPCZYK, verejná obchodná spoločnosť, REGON: (IČO): 151000023, NIP(DIČ): 574 0012 221, so sídlom Debie 62, 42-110 Popów, obec Popów, okres Kłobuck, vojvodstvo Sliezske, Poľská republika.

19. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (v znení opravných uznesení), v jeho potvrdzujúcej časti, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. v dôsledku čoho zároveň rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

20. Dovolateľ videl pochybenie súdov v tom smere, že upresnenie žaloby z 19. júna 2002 (správne 19. júna 2006, pozn. dovolacieho súdu) nepovažovali za zmenu žaloby, v dôsledku čoho počítali premlčaciu dobu odo dňa podania pôvodnej žaloby, t. j. 30. decembra 2005 a v dôsledku čoho dospel k nesprávne záveru o nepremlčaní nároku žalobcu, resp. jeho časti. Porovnávajúc znenie skutkového základu a žalobného petitu z 30. decembra 2005 a skutkového základu a žalobného petitu v podaní žalobcu z 19. júna 2006 bol žalovaný presvedčený, že s touto zmenou žaloby sa mal súd vysporiadať postupom podľa § 43 O. s. p. a rozhodnúť o nej uznesením. Rozlíšenie toho, či išlo o zmenu návrhu totiž malo a má v danej veci relevantný význam z hľadiska plynutia premlčacích lehôt, keďže hmotnoprávne účinky zmeneného návrhu nastávajú až dňom jeho doručenia súdu. V tomto prípade však nejasnosti a nepresnosti žaloby pretrvávali aj v roku 2008, kedy ešte žalobca reagoval výzvou súdu na opätovné odôvodnenie žaloby s tým, že sa mal pokúsiť definovať na čo, ktoré finančné toky konkrétne išli v rámci zaplatenia pohľadávok žalobcu. V prípade, ak by súd správne posúdil aj zmenu žalobného návrhu vykonanú podaním z 23. mája 2008, hmotnoprávne účinky podania nastali až v tento deň a potom súd mal prihliadnuť na vznesenú námietku premlčaniu všetkých uplatnených pohľadávok žalobcu, ktorú opätovne vzniesol. Keďže sa súdy otázkou zmeny návrhu v spojení s plynutím premlčacej doby uplatnených nárokov nezaoberali vôbec, dospeli k nesprávne názoru, že k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo. Tento procesne nesprávny postup viedol k tomu, že súdy vydali nesprávne rozhodnutia a preto aj dovolaním napádané rozhodnutie súdu trpí inou vadou v zmysle § 241 ods. 2. písm. b/ O. s. p., ktorá mala za dôsledok nesprávne rozhodnutie vo veci a následne aj nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2. písm. c/ O. s. p. - kedy súd síce aplikoval správnu právnu normu, ale v dôsledku inej vady konania vyvodil z nej nesprávne závery. Dovolateľ ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie nie je procesne správne, nedostatočne zdôvodnené, uvádzajú sa v ňom nepresvedčivé stanoviská, ktoré viedli súd k nesprávne posúdeniu veci a zároveň k nesprávne procesnému postupu a tak mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia.

21. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovaného považuje za nedôvodné a navrhol ho odmietnuť. Poukázal na to, že dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol, že konanie je postihnuté inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., v dôsledku čoho zároveň rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom dovolanie v tejto časti nie je prípustné a ani sám dovolateľ nenamieta takú skutočnosť, z ktorej by tento dôvod vyplýval. Prípadný nesprávny právny názor nezakladá prípustnosť dovolania. Nestotožnil sa s dovolacou námietkou žalovaného, že v konaní došlo k zmene žaloby a poukázal na žalobu z 30. decembra 2005, kde sa žalobca domáhal vydania platobného rozkazu na sumu 120.031,90 PLN spolu so zákonnými úrokmi z omeškania a na doplnenie podania z 19. júna 2006, kde sa domáhal takého istého plnenia s podrobným rozpísaním úrokov z omeškania. V samotnom návrhu výroku rozhodnutia došlo len k zmene v tom, že sa podrobnejšie vyčíslili zákonné úroky z omeškania, nakoľko celá výška dlhu vznikla už pred podaním žaloby.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

23. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom

2016, (t. j. za účinnosti O. s. p.) dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 a § 238 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

24. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

25. Podľa § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smerovalo proti rozsudku, bolo prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné bolo aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3) O. s. p.

26. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. vyvodiť nemožno.

27. Dovolanie žalovaného by bolo prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

28. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

29. Žalovaný v dovolaní v postate namietal, že súdy nesprávne posúdili podanie žalobcu z 19. júna 2006, ktoré bolo podľa jeho názoru zmenou žaloby a procesne sa s týmto úkonom nijako nevysporiadali.

30. O vadu v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. by išlo v prípade, ak by súdy pokračovali v konaní aj napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o uplatnenej zmene žaloby (bližšie pozri uznesenie najvyššieho súdu z 24. mája 2016, sp. zn. 4Cdo/373/2015).

31. Zmena návrhu na začatie konania (žaloby) je základným dispozičným úkonom predmetom konania, je teda prejavom tzv. dispozičného princípu sporového konania. Len čo sa konanie začne, na súd prechádza povinnosť vec prejednať a rozhodnúť v primeranom čase podľa procesných pravidiel a zásad. Pretože zmena návrhu nemôže byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, k tomuto procesnému úkonu je potrebný súhlas súdu a súd môže pripustiť zmenu návrhu len vtedy, ak sú splnené stanovené predpoklady. Zmena žaloby (návrhu na začatie konania) nie je len zmenou tzv. žalobného petitu. Žalobu v civilnom konaní treba vnímať ako komplexné podanie žalobcu, ktoré malo spĺňať náležitosti podľa § 79 ods. 1 O. s. p. (od 1. júla 2016 - § 132 C. s. p.). O zmenu žaloby ide vtedy, ak sa domáha žalobca niečoho iného než v pôvodnej žalobe (kvalitatívna zmena žaloby), alebo ak požaduje na základe rovnakého skutkového základu viac, než požadoval v pôvodnej žalobe (kvantitatívna zmena žaloby), alebo ak požaduje žalobca síce rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rovnakého rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu (skutkového základu veci), než aký uviedol v pôvodnej žalobe (zmena žaloby v skutkovom základe). Od toho však treba odlišovať prosté odstránenie väd návrhu na začatie konania (žaloby), najmä v prípade, keď súd postupoval podľa § 43 O. s. p. (od 1. júla 2016 - § 129 C. s. p.).

32. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou 30. decembra 2005 telefaxom (doplnenou písomne 2. januára 2006) domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 120.031,90 PLN spolu

so zákonnými úrokmi z omeškania (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka) a nahradiť trovy konania, na základe dlhu vzniknutého zo vzájomných obchodných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, keď žalovaný neuhradil faktúry, ktoré mali byť zaplatené na základe dodávok tovaru žalovanému, pričom rozdiel medzi plneniami, ktoré boli dohodnuté a ktoré boli zaplatené predstavovali čiastku 120.031,90 PLN.

33. Podaním z 19. júna 2006, označeným ako „Návrh na začatie konania - doplnenie podania“, žalobca reagoval na výzvu súdu zo 16. mája 2006, predložil súdu plnú moc na zastupovanie a listinné dôkazy, na ktoré sa v žalobe odvolával a zároveň podrobnejšie špecifikoval skutkový stav o konkretizáciu žalobcom vystavených faktúr, platieb zo strany žalovaného, faktúr vystavených žalovaným a platbami zo strany žalobcu. Nárok žalobcu vo výške 120.031,90 PLN predstavoval rozdiel medzi plneniami, ktoré boli dohodnuté a ktoré boli zaplatené. Na základe uvedeného žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 120.031,90 PLN spolu so zákonnými úrokmi z omeškania (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), ktoré bližšie špecifikoval.

34. Preskúmaním uvedených podaní žalobcu dovolací súd dospel k záveru, že v predloženej veci nešlo o kvalitatívnu, kvantitatívnu zmenu žaloby a ani o zmenu žaloby v skutkovom základe. Z uvedeného vyplýva, že v prípade podania žalobcu z 19. júna 2006 nešlo o zmenu žaloby, o pripustení ktorej by bolo potrebné rozhodnúť.

35. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie (viď R 111/1998) považovala nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

36. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

37. Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj prípadne bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

38. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľa konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

39. Niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní nasvedčujú tomu, že v dovolaní je zastávaný názor, podľa ktorého v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 O. s. p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

40. „Iná procesná vada“ bola síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), úspešne však mohla byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladala (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalovaného.

41. Dovolacie námietky žalovaného smerovali tiež k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím

súdom.

42. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením vecí neodníma účastníkovi konania (strane sporu) možnosť uplatnenia jeho (jej) procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších inštancií je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších inštancií nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania (strane sporu) neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho (jej) procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.

43. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

44. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

45. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.